

[Victor Larsen.]

gik det paa den Maade, at de dygtige Roearbejdere klarede Situationen. Nu vil jeg gerne sige, at ingen benægter, at de Arbejdere, der er derude, er dygtige; det er de, men der er for faa af dem. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skulde blot have været i den Situation 4—5—6—7 Krigsjaar at have saaet sine Sukkerroer, muligvis faaet dem tyndet nogenlunde i rette Tid — jeg haaber, at det ærede Medlem vilde være en god Arbejdsgiver og være tilstrækkelig large, saa han fandt sig i, at det ogsaa tog Tid — og saa ved Efteraarets Begyndelse gaa dirrende af Nervøsitet med Hensyn til, hvordan han fik de Roer taget op. Men efter det Indtryk, jeg har af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Psyke, Temperament, tror jeg ærlig talt, det ærede Medlem vilde være blandt dem, der skreg allerhøjest. Forholdet er nemlig det — og det vil jeg gerne bede det ærede Medlem tage ganske alvorligt —, at det f. Eks. sidste Efteraar vilde have været fuldkommen umuligt at faa taget op paa hele det besaaede Areal, hvis man ikke havde haft et saa overordentlig gunstigt Efteraar. Dette staar ganske fast. Vi, der lever derude, kender Forholdene. Selv Arbejdsgivere, som troede, at de var sikret Arbejdskraft, kan komme i Klemme; jeg har prøvet det selv, for der kan gaa Brud paa en saadan Arbejdskraft, maaske oven i Købet en Arbejdskraft, man har haft gennem mange Aar. Man tror sine Roer liciteret ud, men der kan hænde noget menneskeligt for en eller to Familier, og saa staar man der. Man vil ikke overbyde hinanden med Hensyn til Arbejds løn, man er jo ogsaa ordentlige Kammerater, saa det er ikke muligt at stampe ny Arbejdskraft op, det er ganske ula'ssiggerligt.

Derfor har Skriget derudefra i allerhøjeste Grad været paa sin Plads, jeg vil endda mene, at man ikke har sagt det alvorligt nok, naar det ærede Medlem ikke har faaet mere Alvor ind i sine Betragtninger her. En Regnvejsperiode i Fjor, som havde standset Optagningen en Tid og vanskeliggjort Arbejdet for Resten af Sæsonen, vilde have været fuldkommen katastrofal, og under disse Forhold er det ikke underligt, at mange af Roedyrkerne med Bekymring ser den kommende Sæson i Møde og ligefrem ikke tør paatage sig saa stort et Areal, som de havde i Fjor.

Det er under Indtrykket heraf, at Dyrkerne har ønsket Præmien for Arealforøgelsen fordoblet i Aar. Den Graduering, paa 10, 20 og 30 Øre pr. Dobbeltcentner, som Forslagets § 3 nævner, ønsker man for-

højet til 20, 40 og 60 Øre. I Penge betyder det ganske givet ikke meget, men det er dog en Kendsgerning, at Præmieringssystemet i Fjor hævede Arealet betydeligt, ikke fordi det skabte mere Arbejdskraft, ej heller betød det særlig store Beløb, men det skabte en bedre Stemning iblandt Dyrkerne, man gik ligesom lettere ind i Risikoen, og det hidkaldte i Virkeligheden mange Dyrkere med smaa Arealer.

Den højtærede Handelsminister forstaar ogsaa og forudsætter ganske rigtigt — det ses af den højtærede Ministers Fremsettelsestale —, at de store Arealer vil gaa ned igen i Aar, men, mener Ministeren, til Gængæld vil der nok melde sig et yderligere Antal smaa Roedyrkere. Om dette nu kan holde Stik, tør jeg ikke sige. Givet er det, at Grænsen for, hvor mange nye Dyrkere der kan melde sig, nærmer man sig mere og mere. Men det er netop ogsaa for at kalde paa disse Dyrkere, for at undgaa en Forminskelse af Arealet, at man fra Dyrkernes Side har ønsket den beskedne Forhøjelse af Præmien.

Jeg ved udmærket godt, at man er inde i Overvejelser angaaende Betimeligheden af Bibeholdelsen eller Forøgelsen af Sukkerroearealet. Jeg tror, at det, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde om dette, var rigtigt. Jeg tror, at den Stemning, de Forhold, det ærede Medlem paapegedeovre fra U. S. A., er noget, som i høj Grad er Realiteter. At vi kommer ind i en Periode, hvor Rørsukker, ogsaa til Dumpingpriser, vil melde sig i de europæiske Lande, er givet, men jeg tror som det ærede Medlem, at det ikke er Tidspunktet nu.

Jeg mener derfor fortsat, at man gør klogt i at kalde paa Arealerne, altsaa ogsaa kalde paa de mindre Arealer, som er lettere at faa passet, og i den Henseende burde man være saa forstandig, at man gik med til at opfylde det yderst beskedne Ønske om en Forhøjelse af Præmierne ud fra den Betragtning, at Staten, Samfundet, jo faar sin rigelige Betaling for, hvad man giver ud her. Samfundsmæssigt vil det være den rigtige Politik.

I sin Fremsettelsestale nævnte den højtærede Handelsminister Sukkerfonden og meddelte, at det Overskud, som i en Aar-række fandtes der, og som i enkelte Aar naaede et godt Stykke op over de 50 Mill. Kr., i de senere Aar er forvandlet til et Underskud paa i 1944—45 4 Mill. Kr., i 1945—46 36 Mill. Kr.; i 1946—47 vil det antagelig beløbe sig til 20—25 Mill. Kr. Dette vil ganske enkelt sige, at de tidligere ved Eksport Aar for Aar indtjente Beløb nu ikke